

Мария Илиева
Безизходица

Неказани думи
увиснаха
като труп на бесило.
Фасадите
ме погледнаха злобно,
неоново празни.
Тишината – кънти.
Глуха
и ледена.
Мъгла, полепена по мене.
Притъмня.
Небето сбърчи очите –
оловни и сиви.
Горчи от безсмислици.
Бездомният вятър
скита из еднопосочните улици
сред разбитите павеа от спомени.
Очите ми станаха точки.
Коте,
премръзнало
край улични локви.
Реклами от кръчми
светят по пътя,
по който стъпки,
на много предателства
кънтят зловещо и глухо.
Всичко крещи!
Крясък, дерящ по стените.
Котето пристъпи
и поиска
първата кола
да го премаже.

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10093>]